

Pyhäkön Lamppu

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3
Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 3/2012

TULE, PYHÄ HENKI

✍ Esko Murto

”Ei tule mitään hengellistä uudistumista, jos ei lueta Raamattua.” Me tällaista kuunnelleet opiskelijat olimme kai kukin tavallamme järkyttyneitä vanhemman teologin ja raamatunopettajan sanoista. Toiveet konstien, keinojen, vinkkien, niksien, temppujen tai jippojen suhteen jäivät täyttymättömiksi; tilalle tuli tosiasioiden tunnustaminen. Pyhä Henki vaikuttaa Jumalan sanassa, ja vain sen sanan kautta voi syntyä hengellistä uudistumista.

Pyhän Hengen ja Jumalan sanan erottamista on luterilaisessa kielenkäytössä perinteisesti kutsuttu ”hurmahenkisyydeksi”. Hurmahenkisyys voi olla voimakkaisiin mystisiin kokemuksiin pohjaavaa ”hurmoksellisuutta”, mutta näin ei suinkaan aina ole. Kristityt voivat myös tuntea hyvinkin voimakkaita tunteita olematta ”hurmahenkiä”. Termillä ei kuvata tunnekokemuksen voimakkuutta, vaan Pyhän Hengen ja armonvälineiden välillä vallitsevaa suhdetta. Schmalkaldenin opinkappaleissa Martti Luther kuvasi hurmahenkisyydeksi kaikkea sellaista, jossa Hengen väitetään toimivan irrallaan Jumalan sanasta:

Näissä suullista, ulkonaista sanaa koskevissa opinkohdissa on lujasti pidettävä kiinni siitä, että Jumala ei anna henkeänsä tai armoansa kenellekään muuten kuin edeltävän sanan välityksellä ja myötä. Siten suojaudumme hurmahengiltä, jotka kerskuvat saaneensa Hengen ilman sanaa ja ennen sanaa ja jotka siksi mielen- sä mukaan arvostelevat, tulkitsevat ja venyttävät Raamattua ja suullista sanaa. (Schmalkaldenin opinkappaleet III/8.)

Hurmahenkisyys sai reformaatioaikana monenlaisia muotoja, ja uskonpuhdistajat ymmärsivätkin, että ulkonaisesti hyvinkin erilaisen ilmiöiden takana vaikutti sama

perusongelma. Hurmahenkiä eivät olleet vain näkyjen ja mystisten kokemusten johtamina talonpoikia kapinaan yllyttäneet väärät profeetat, vaan myös hierarkkisen ja muodollisen kirkon Raamatun opista irronnut johto. Luther kirjoitti: *Paaviuskin on näet pelkkää hurmahenkisyyttä, paavi kun kerskuu, että ”kaikki lait ovat hänen sydämensä lippaassa” ja että kaikki mitä hän kirkossaan päättää ja käskää on oleva henkeä ja oikeutta, vaikka se menee ohi Raamatun ja suullisen sanan ja on ristiriidassa sen kanssa.*

Perusasetelma oli kummassakin sama: Raamatun avulla voidaan tietää vain jonkin verran, sen lisäksi ja käytännössä sen yläpuolelle tulee suora Hengen johdatus.

Meidänkään aikanamme hurmahenkisyys ei toteudu vain kaoottisessa, hurmoksellisessa uskonnollisuudessa. Usein sävyisämmät muodot ovat vaikutukseltaan merkittävämpiä. Hurmahenkisyydestä on kyse esimerkiksi silloin, kun Jumalan todellinen tahto irrotetaan hänen ilmoitetusta sanastaan. Tällöin suhde Raamatun käskyihin ja kieltoihin muuttuu: ”Raamattu kyllä sanoo näin, mutta oikeasti Jumala tahtookin...” Todellinen Pyhän Hengen tahto löytyy jostain muualta kuin sanasta.

Aikamme hurmahenkisyys ilmenee myös *sola scripturan* vaihtuessa *sola structuraan*, kun kirkon hierarkialle ja hallintokoneistolle annetaan Pyhän Hengen ilmoitusvälineiden asema. Ei ole enää poikkeuksellista kuulla puolusteltavan kirkollisten johtajien päätöksiä teologista kritiikkiä vastaan sanoen: ”Pyhä Henki nyt vain on johdattanut kirkkoa näin.”

Viattomammassa muodossa jonkinlainen hurmahenkisyys elää joskus jopa siellä, missä toivotaan kirkkoon herätystä. Tällaisessa toiveessa ei ole tietenkään mitään väärää,

päinvastoin. Herätyksen ja sananju- listuksen välillä on kuitenkin selvä suhde, eikä sitä sovi unohtaa. Herätys ja Pyhän Hengen uudistus eivät tule ilman julistettua sanaa. Missä evankeliumia ei puhtaasti julisteta eikä sakramenteja jaeta Kristuksen asetuksen mukaisesti, sinne on vaikea odottaa herätystäkään. Mutta saman voimme ymmärtää positiivisessa mielessä: siellä, missä Jumalan sanaa pidetään esillä, siellä on aina Pyhä Henki työssään. Siihen kristityt saavat luottaa!

Tämän Pyhäkön Lampun numeron teemana on helluntaihin sopien Pyhä Henki. Lehden sisältö ei kuitenkaan käsittele vain Häntä, vaan tavanomaiseen tapaan painamme juttuja pastoreista, seurakuntatyöstä, raamatunselityksestä ja liturgiasta. Nämä(kin) ovat asioita, joiden kautta Pyhä Henki tekee työtään sekä yksittäisten kristittyjen että Kristuksen kirkon uudistamiseksi.

Tule, Pyhä Henki, ja tee sinä kaikki tämä!

VIISI UUTTA PASTORIA LUTHER-SÄÄTIÖN PALVELUKSEEN

ESKO MURTO

Piispa Matti Väisänen vihkii 26.5.2012 Lahdessa järjestetävässä pappisvihkimyksessä yhteensä viisi uutta pastoria Suomen Luther-säätiön seurakuntien palvelukseen.

Vihittävänä ovat Jouni Anttila (palveluspaikkana Helsingin Markus-yhteisö), Harri Huovinen (Lahden Samuel-yhteisö), Wille Huuskonen (Seinäjoen Luukas-yhteisö),

Pekka-Tapio Hyppönen (Lappeenrannan Joona-yhteisö ja Imatran Joosua-yhteisö) ja Patrik Saviaro (Kokkolan Andreas-yhteisö ja Pietarsaaren S:t Jakobs församling). Osa vihittävistä tulee hoitamaan pappinvirkaa oman toimensa ohella.

Lahdessa pidettävä pappisvihkimys on kolmas vihkimys sen jälkeen, kun Matti Väisänen vihittiin piispaksi Ruotsin ja Suomen lähe-

tysprovinssissa (Missionsprovinzen i Sverige och Finland) 20.3.2010. Samana vuonna, 2.10., toimitettiin ensimmäinen pappisvihkimys ja 17.9.2011 seuraava.

Lahden pappisvihkimyksen jälkeen Suomessa toimii 12 Väisäsen vihkimää pappia. Missionsprovinsein kautta pappisvihkimyksen saaneita pastoreita on Suomessa yhteensä 20.

LÄHETYSHIIPPAKUNTAA RAKENTAMASSA

EERO PIHLAVA ANTTI LEHRBÄCK

Suomen Luther-säätiön valtuuskunta kokoontui 21.4.2012 käsittelemään Lähetysshiippakunnan järjestystä ja perustamista. Kokouksessa olivat läsnä jumalanpalvelusyhteisöjen edustajien ja Luther-säätiön hallituksen lisäksi myös vierailijoita Vakka-Suomen luterilaisesta jumalanpalvelusyhdistyksestä, Rauman Pyhän Marian seurakunnasta, sekä Sodankylän Lapin luterilaisesta jumalapalvelusyhdistyksestä. Tampereen Luther-talon salissa oli paikalla kaikkiaan n. 70 ihmistä.

Piispa Matti Väisänen piti kokousta erittäin onnistuneena:

- Kokous oli erinomainen. Etu-

käteismateriaaliin oli paneuduttu huolella. Lähetysshiippakunnan perustamiselle näytettiin yksimielisesti vihreää valoa. Erityisesti iloitsin siitä, kuinka osaavia ja taitavia hallinto- ym. ihmisiä onkaan seurakunnissamme.

Lähetysshiippakunnan järjestystä ja perustamista on valmisteltu vuodesta 2008 lähtien. Vuoden 2012 aikana hiippakuntajärjestyksen pohjatekstiä on käsitelty seurakunnissa ja Luther-säätiön valtuuskunnassa. Valmistelutyö jatkuu työryhmissä, jotka koostuvat pappisjäsenistä ja seurakuntiemme vastuunkantajista.

- Suomen Lähetysshiippakunnan

perustaminen selkiyttää ja vahvistaa työmme identiteettiä sekä ulos- että sisäänpäin. Oma identiteettimme selkenee: kirkon järjestöistä poiketen meillä on kansankirkkomme sisällä kirkollinen struktuuri.

- Lähetysshiippakunnan perustaminen ei aiheuta toimintaamme suurta muutosta nykyisyyteen nähden, oikeastaan vain itsenäistymisen Ruotsin Missiosprovinssista. Samalla kuitenkin jatkamme epävirallisella tasolla kiinteitä yhteyksiä kaikkien Skandinavian maiden ”Lähetysshiippakuntien” kanssa.

KATEKISMUKSET MATKALLA AFRIKKAAN

Syksyn 2011 aikana järjestetyn katekismuskeräyksen tavoite täyttyi ja Luther-säätiön yhteisöt keräsivät varat 10 000 katekismuksen toimittamiseksi käyttöön ranskankielisessä Afrikassa. Katekismusten painotyö on valmistunut ja ne odottavat toimitustaan Afrikkaan. Kerromme keräyksen loppuunsaattamisesta syksyllä 2012.

Sisällys 3/2012

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Pyhästä Hengestä osallisina
- 6 Lähetyskentältä lähetyskentälle
- 8 Kuule meitä, laupias Herra Jumala!
- 9 Kain, Abel ja Jeesus
- 10 Matka miehuuteen
- 11 Satu Eronen: Kodittoman kuvapäiväkirja - kirja-arvostelu

- 12 Om dopet
- 13 En intervju med biskop Roland
- 14 Toimivatko teillä armolahjat?
- 15 Jumalanpalvelukset
- 16 Jäljelle jäi vain Kristus
- Kannen kuva:
Michel Negreponte: Taube (Passy, Paris)

PYHÄSTÄ HENGESTÄ OSALLISINA

JOEL KEROSUO

”Aivan kuin se, joka tarttuu ketjun toiseen päähän, vetää lähelleen toisenkin pään, samoin se, joka vetää puoleensa Pyhän Hengen, vetää puoleensa sekä Pojan että Isän.”

Näillä sanoilla kirkkoisä Basileios Suuri yrittää kuvata sitä valtavaa salaisuutta, joka koskee kolmiyhteistä Jumalaa: missä on yksi Pyhän Kolminaisuuden persoona, siellä ovat muutkin persoonat. Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat yhtä.

Niin Jumalan salatessa olemuksessa kuin Jumalan pelastussuunnitelmassa Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat erottamattomat. Emme saa yrittää erottaa Pyhää Henkeä jotenkin erilleen muista persoonista. Isä tekee kaiken Sanan kautta Pyhässä Hengessä. Vaikka Pyhän Hengen persoonallinen olemus pysyykin meille jossakin määrin salaisuutena, Hän on mukana Jumalan toiminnan jokaisessa tärkeässä vaiheessa: luomisessa, lunastuksessa ja lopullisessa täyttymyksessä.

Vanhassa testamentissa kuvataan, miten Jumala johti Israelin kansaa käyttäen apunaan ihmisiä, jotka oli varustettu Jumalan Hengellä: tuomareita, profeettoja, kuninkaita ja pappeja. Vanhassa testamentissa opetetaan myös, että on tuleva ”messiaaninen Hengen vuodattamisen aika.” *Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen. Henkeni minä annan teidän sisimpäänne ja vaikutan sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan, noudatatte minun oikeuksiani ja pidätte ne* (Hes.36:26-27).

Kansaa myös lohdutettiin ahdingon aikana, että vielä kerran tulisi aika, jolloin ”meidän päällemme vuodatetaan Henki korkeudesta” (Jes.32:15). Olennaista monissa ennustuksissa on se, että Henki ei ole enää vain jonkun tietyn päämiehen

tai uskon miehen päällä, vaan kaikkien messiaan opetuslasten.

”ABBA! ISÄ!”

Helluntain jälkeen kaikki Jeesuksen opetuslapset olisivat osallisia Hengestä. Pyhä Henki tulee asumaan meihin, jotta me voisimme yhdessä huutaa ”Abba! Isä!” (Gal. 4:6). Ihmiskunta lankesi Aadamissa, mutta Pyhässä Hengessä me saamme olla osallisia Uuden Aadamin, Kristuksen voitosta. Pyhän Hengen kautta meistä tulee Jumalan lapsia. Tähän lapsen todellisuuteen ja Hengen yhteyteen saamme tulla kasteessa. Siinä me heräämme uudelleen eloon. Ensimmäisessä luomisessa Jumala puhalsi ihmiseen elämän hengen; nyt Hän antaa meille oman Henkensä.

Helluntaina Henki laskeutui seurakunnan päälle. Helluntai, uuden liiton kirkon syntymäpäivä, on hetki, jolloin Kristuksen ristin ja ylösnousemuksen todellinen merkitys kirkastuu. Silloin uusi ihmiskunta, jolle on avattu tie Jumalan valtakuntaan, saa olla osallinen Hengestä. Pelastuksen ihmeellinen tie saa kirkastua.

Ihmisen ylpeyden tähden kansakunnat ja kielet kerran sekoitettiin, mutta nyt Henki halusi ilmaista uutta pelastuksen aikakautta. Ilmestyttyään tulisinä kielinä Henki istuttaa ihmisten mieliin ne pelastavat sanat ja opetukset, jotka Kristus oli lausunut opetuslapsilleen saatuaan ne Isältä. Näitä pelastavia sanoja Jeesuksen seurakunta on kutsuttu seuraamaan. Isä on valo, Sana on valo ja Pyhä Henki on valo, joka lähetettiin opetuslapsille tulisinä kielinä, jonka kautta ihmiset voivat saada valkeuden. Ihmiset kutsutaan synnin

pimeydestä kolmiyhteisen Jumalan salaisuuden ihmeellisen pyhyiden äärelle.

Tässä valossa Pyhä Henki haluaa johdattaa kristittyjä kulkijoita. Hän kutsuu sanan kautta yhteyteen ja lahjoittaa ihmiselle osallisuuden Jumalan yhteyteen. Koko Pyhän Hengen työ tähtää siihen, että tässä yhteydessä jokainen ihminen voisi myös elää. Kristitty on kutsuttu elämään sanan äärellä Pyhän Hengen vaikutuspiirissä, jossa voi kuulla niin rohkaisun, nuhtelun kuin lohdutuksen sanoja.

Ei ole Hengetöntä sanaa eikä sanatonta Henkeä. Siksi saamme etsiä Raamatusta hänen lohdun sanojaan. Kristus lähetti omilleen lohduttaja-Hengen. Pyhä Henki haluaa, että ihmisen synkimmänkin inhimillisen tilan aikana hän voisi saada lohdutusta taivaan valtakunnasta ja tulevasta kodista. Tämä Pyhän Hengen lohduttava elämä tulisi asua kirkossa, Pyhän Hengen tyysijassa, jossa kaikki Hengen omat voivat yhdessä rukoilla ”Abba! Isä!”.

KRISTUKSEN KIRKASTAJA

Pyhä Henki haluaa erityisesti olla kirkastamassa Poikaa, ja hänen kauttaan Isää. Kun Pyhä Henki verhoaa Marian, saa alkunsa Vapahtajan maanpäällinen pelastustyö. Pyhä Henki on alusta saakka läsnä, vaikka pysyikin jonkinlaisen jumalallisen tutkimattomuuden verhoamana. Tämä johtuu siitä, ettei Pyhä Henki halua paljastaa ja kirkastaa itseänsä, vaan Pojan.

Kun Pyhä Henki verhosi autuaan Marian, Sana saa alkunsa. Kun Pyhä Henki lepää Pojan päällä Jordanin kasteessa, Henki paljastaa Isän miehisuusion Poikaa kohtaan ja vahvis-

taa julistuksen Jumalan Karitsasta. Tämä periaate ja Pyhän Hengen toimintatapa jatkuu tänäänkin. On mahdotonta nähdä Pyhää Henkeä, mutta Pyhässä Hengessä me näemme Pojan, kun taas Poika itse on Isän kuva. Hengen tehtävä ja halu ei ole ilmoittaa itseänsä, vaan hän haluaa kirkastaa ristillä kuolleen ja ylösnousseen Kristuksen.

Koska kirkon elämä on Pyhän Hengen luoma, sitä ei voi koskaan pelkistää vain instituutioksi. Se on

yhteisö, jonka Henki on luonut Kristuksessa. Meillä Luther-säätiössä on käytössä koinonia-risti. Se tarkoittaa kreikaksi yhteyttä. Sanaa koinonia on käytetty vanhassa kirkossa terminä, joka tarkoittaa Pyhän Hengen läsnäoloa eukaristisessa yhteisössä.

Pyhä Henki on siellä missä julistetaan Kristusta, missä kokoontutaan hänen valtaviin lahjojensa äärelle, missä Pyhä Henki sanan kautta pääsee toimimaan, missä kasteen kautta tehdään ihmisistä osallisia jo nyt tulevasta maailmasta, missä kokoonnutaan viettämään ehtoollista, yhteyden sakramenttia, joka luo yhteisölle yhteyden niin kolmiyhteiseen Jumalaan kuin toisiinsa.

Näin rakentuu myös uskontunnustuksen mainitsema ”pyhien yhteys”. Se tarkoittaa niiden yhteyttä, jotka saavat Pyhän Hengen hoidossa kokoontua näiden pyhien asioiden ääreen ja olla niistä osalliset. Siksi kirkko ei koskaan ole pelkästään inhimillisten ja itsessään heikkojen ihmisten muodostama yhteisö, jota

pitäisivät koossa sen jäsenten yhteiset uskomukset ja päämäärät. Sen sijaan kirkko on koinonia Jumalassa ja Jumalan kanssa.

Pyhä Henki yhdistää erilaiset ihmiset koinoniaksi, erilaisista tuleekin yksi. Siksi se erityislaatuinen ykseys tapahtuu ehtoollisen koinoniassa, joka on valtava Hengen lahja. ”Tämä leipä on yksi, ja niin mekin olemme yksi ruumis...” Baabelissa Jumala rankaisi ihmistä ja aiheutti sekasorron. Mutta helluntaina Hän

jakoi tuliset kielet, jotta koko maailmaan voisi kuulua julistus Kristuksen voitosta. Jotta koko maailman eri kansat ja kielet voisivat olla Pyhässä Hengessä yhtä.

LÄHETETTY LOHDUTUKSEN KIRKKO

Tätä pelastussanomaa kirkko on lähetetty julistamaan. Pyhä Henki voi voittaa hajaannuksen, ristiriidat ja maailman turmeluksen. Hän itse on luomakunnan sopusointu, joka toteutuu täydellisenä viimeisenä päivänä, lopullisessa täyttymyksessä. Kirkon tehtävä on tuoda tämä täyttymys Jumalan valtakunnassa jokaisen ihmisen ulottuville. Ihmiset kutsutaan elämään Pyhän Hengen yhteydessä, rukoillen pyhitystä totuudessa ja rakkaudessa ja vaelluksessa koko kirkolle ja jokaiselle kristitylle. Elävä seurakunta on myös kutsuttu rukoilemaan, että jokainen voisi antaa itsensä Pyhän Hengen käyttöön, oli tehtävä sitten mikä hyvänsä.

Kirkolle Pyhän Hengen uutena temppeleinä on uskottu maailmassa jumalallinen tehtävä. Vain Pyhän Hengen avulla kirkko voi jatkuvasti julistaa kristillistä evankeliumia aitona ja muuttumattomana. Pyhä Henki on totuuden Henki, joka johdatti ja varjeli apostolit seuraamaan Kristuksen sanaa.

Hän haluaa yhä varjella kirkon apostolisessa uskossa, jotta julistus Kristuksesta voisi pysyä kirkkaana. Kaikkien seurakunnan palveluvirkosten, Pyhän Hengen koinoniaan asettamien tehtävien, tarkoituksena on ylläpitää ja vahvistaa tätä jatkuvuutta ja varjella, että kirkko pitäisi kiinni apostolisesta opista.

Tähän apostoliseen oppiin kätkeytyy samalla valtavat lupaukset. Meillä on totisesti luonamme Puolustaja, joka on kanssamme ikuisesti. Totuuden Henki, joka palauttaa yhä uudestaan mieleen mitä Jeesus on puhunut. Pyhä Henki, joka yhä uudestaan todistaa, rukoilee, jakaa lahjoja, opettaa, johdattaa ja kirkastaa Kristusta. Tosi Jumala, joka haluaa olla luomassa Hengen hedelmiä seurakunnan leviämiseksi. Hän on virvoittava elävä vesi, raikas pelastuksen tuuli, Jumalan voiman tulenliekki ja pyhä ja puhdas kyyhkynen, joka laskeutuu vain Kristuksen päälle.

Siksi voimme yhdessä iloita Pyhästä Hengestä, jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumarretaan ja kunnioidetaan. Kolmiyhteisen Jumalan olemus pysyy samalla tutkimattomana ja samalla ilmoitetaan sanassa kaikille. Yksi voima, yksi olento, yksi jumaluus. Pyhä Jumala, joka on kaikki Pojan kautta Pyhän Hengen myötävaikutuksella luonut, Pyhä Väkevä, jonka kautta me tulimme tuntemaan Isän ja jonka kautta Pyhä Henki tuli maailmaan, Pyhä Kuolematon, lohduttaja Henki, joka Isästä ja Pojasta lähtee, Pyhä Kolminaisuus, kunnia olkoon sinulle.

LÄHETYSKENTÄLTÄ LÄHETYSKENTÄLLE

Harri ja Elina Huovinen lapsineen ovat muutamassa Lahteen, sillä Harri saa pian vihkimyksen Lahden Samuel-yhteisöön. Tie oli kuitenkin mutkainen; se kulki muun muassa Japanin kautta.

✍️ TUOMAS SALO

Keväinen aurinko paistaa vantaalaisen lähiön yllä, kun saavun Huovisen perheen asunnolle. Minut toivottaa tervetulleeksi pitkä ja lyhythiuksinen mies, Harri. Vaimo Elina tarjoaa hyvää pullaa, ja Harri puolestaan keittää italialaista kahvia. Vieressä pieni Aito-poika katsoo japanilaista piirrettyä. Perheen lapset, 12-vuotias Akio, 9-vuotias Alina ja melkein 3-vuotias Aito, saavat pian uuden sisaruksen (joka syntyi muutama päivä haastattelun jälkeen). Harri opiskelee teologiaa Helsingin yliopistossa ja Elina on kotiäiti. He muuttivat noin kaksi vuotta sitten Japanista, jossa he olivat lähetystyössä, ja ovat nyt vuokralla toisen lähetysperheen asunnossa.

– Talo on kiva ja kaunis. Olemme viihtyneet hyvin, kertoo Elina.

– Mutta tällaisella köyhällä opiskelijalla ja kotiäidillä ei ole varaa osallistua tämän naapuruston grillikilpavarusteluun, laukoo Harri.

TIE JAPANIIN

Elinan suku on Kotkasta, mutta hän on asunut lapsuutensa ulkomailla:

– En ole oikeastaan mistään koitoisin, hän vitsailee.

Alle 2-vuotiaana hän muutti lähettivanhempiensa mukana Japaniin, ja ehti viettää tänä aikana yhden vuoden Suomessa. Hän vietti myös yhden vuoden Englannissa, ennen kuin 16-vuotiaana muutti takaisin Kotkaan, mistä hän lähti Turun konservatorioon ja opiskeli huilunsoiton opettajaksi.

Harrin suvussa teologia kulkee perintönä: Hänen isoisänsä oli Lauri Huovinen, Turun tuomiorovasti.

– Teologisesti todella kova jätäk.

Harrin isä puolestaan on nyt ollut

40 vuotta Merimaskun kirkkoherrana. Harri ei kuitenkaan heti seurannut sukunsa teologista perinnettä, vaan lähti Turkuun opiskelemaan musiikkia, lyömäsoittimia. Siellä hän ja Elina tapasivat toisensa, ja he menivät varsin pian naimisiin. Harri jatkoivat opintojaan Helsingin Pop & Jazz Konservatoriossa ja ansaitsi leipänsä muusikkona. Muusikkona Harri päätyi tuuraamaan Mikko Goes to Heaven -yhtyeen rumpalia japaninkiertueella.

– Laulujen sanat olivat hyvin julistavia. Työlle oli tarvetta, sillä suurimmaksi osaksi japanilaiset ovat täysin tietämättömiä kristinuskon perusteista, kertoo Harri.

Tämä antoi Harrillekin kimmokkeen lähetystyöhön, ja hän ja Elina viettivät vuodet 2004 ja 2005 Kansanlähetysten lähetyskurssilla.

GOSPELIA JA TEOLOGIAA

Vuonna 2006 Huoviset lähtivät Japaniin. Heidät oli kutsuttu Länsi-Japanin evankelis-luterilaiseen kirkkoon tekemään musiikkilähetystyötä, erityisesti Kobessa sijaitsevaan Rokkoo Islandin seurakuntaan. Musiikkityöhön kuului myös muun muassa musiikkipiirejä, joiden lopussa oli aina raamattuopetus.

Lisäksi he pitivät esitelmää seurakunnallisen musiikkityön mahdollisuuksista. Työtä tehtiin aina siellä, mihin kutsuttiin, mutta erityisesti Kobessa. Työn viimeisin hedelmä on levy, joka julkaistiin joulukuussa 2011. Se koostuu Elinan laatimista kappaleista, jotka keskittyvät sanan ja sakramenttien tutkisteluun. Suomessa juuri vierailut japanilaissyntyinen Naomichi Masaki piti levyä mainiona tapana tavoittaa japanilaisia. Levy onkin jo melkein myyty ja

jaettu loppuun.

Japanissa oli kuitenkin muitakin tehtäviä, joille tarvittiin tekijöitä. Länsi-Japanin evankelis-luterilaista kirkkoa vaivasi (ja vaivaa yhä) kova pappispula, minkä takia Harria pyydettiin ottamaan lisää vastuuta Koben seurakunnassa. Hän ryhtyi saarnaamaan säännöllisesti.

– Saarnaaminen oli kyllä mahtavaa, mutta se vaati paljon enemmän, kuin oli annettavaa.

Hän ryhtyi lukemaan teologian perusopintoja Joensuun yliopistoon avoimen yliopiston kautta. Koulutuksen puutteen lisäksi Harria alkoi vaivata se, ettei häntä oltu virallisesti asetettu paimenvirkaan.

– Tajusin tuolloin, että saarnavirka on jalo virka.

Harri keskusteli asiasta erään tutun pastorin ja Koben luterilaisen teologian seminaarin rehtorin, tohtori Makito Masakin (Naomichi Masakin isovelji) kanssa ja päätti opiskella teologiaa vuoden kestäväällä kausilomallaan. Hän pääsikin opiskelemaan teologiaa Helsingin yliopistoon.

Kasvavasta tiedosta huolimatta saarnatehtävät alkoivat vaikuttaa liian raskailta ilman varsinaista saarnavirkaa. Suunnitelmat vihkimyksen saamiseksi kuitenkin kariutuivat, kun ainoaksi vaihtoehdoksi jäi vihkimys kansankirkossa, mikä taas ei käynyt päinsä. Tämä johti raskaaseen päätökseen: Huoviset eivät enää palanneet Japanin lähetystyöhön.

LUTERILAISUUTTA ETSIMÄSSÄ

Jo teini-iästä asti Harria vaivasi se, että hänet kastettiin luterilaiseksi, mutta hän ei tiennyt, mistä luterilaisuudessa oikein on kyse. Tässä Pyhän sydämen kappelin messu ja

kirjapöytä antoivat vastauksia etsintään. 2000-luvun vaihteessa Harri tapasi ammattinsa puitteissa Jari Kekäleen ja alkoi treenata tämän kanssa uutta levyä varten. Noihin aikoihin Luther-säätiötä oltiin juuri perustamassa, ja Jari toi innoissaan uusia Aamutähti-vihkoja. Keikka-matkoilla oli usein puhe teologiasta, joskus jopa viisi tuntia kerrallaan. Jari toimi välillä myös tuntiopettajana Ryttylässä. Näillä eväillä Harri teki töitä Japanissa.

Kaikki eivät ymmärtäneet päätöstä jäädä pois Japanin-työstä; monet ajattelivat, että se olisi ollut Jumalan tahto. Harri puolustaa päätöstä:

– Me uskomme, että Jumala voi järjestää valtakuntansa työn niin, että tätä työtä voi tehdä Jumalan sanan mukaisesti eikä sen ohitse.

Huoviset kokevat vahvasti haluavansa olla mukana Jumalan valtakunnan työssä, joka on oikeastaan samanlaista kaikkialla. Se on seurakuntatyötä. Kaikki on aina samaa: Ihminen, Jumala, Kristus ja armon-

välineet. Tässä mielessä kaikki seurakuntatyö on myös lähetystyötä.

TIE KOHTI SAMUEL-YHTEISÖÄ

– On hirveän iso luottamuksen osoitus ja kunnia tulla kutsutuksi Samuel-yhteisön pastoriksi, Harri toteaa vakavana.

Hän iloitsee saamastaan ulkoisesta kutsusta, sillä hänellä on myös valtava halu palvella Samuel-yhteisöä pastorina. Samalla hän kuitenkin tunnustaa ottavansa tehtävän vastaan ”pelolla ja vavistuksella”.

– Olen jo muutaman kerran saanut saarnata heille, ja se on ollut todella rohkaisevaa.

Ensimmäisen vuoden ajan Harri toimii vielä osa-aikaisena pastorintyössään. Toisaalta se antaa hänelle aikaa vielä opiskella niitä tietoja ja taitoja, joita hän tehtävässään tarvitsee, ja toisaalta taas tarjoaa Samuel-yhteisölle pehmeän laskun uuteen elämään oman pastorin kanssa. Samuel-yhteisössä on Kobessa sijaitse-

vaan seurakuntaan verrattuna joitain samanlaisia piirteitä, ensimmäisenä niistä pieni koko. Tässä mielessä sieltä löytyy monia tuttuja asioita. Samuel-yhteisö on kuitenkin Harrin silmissä aivan erityinen:

– Siellä on hirveän valveutunut väkeä. He tuntevat sanan todella hyvin ja tahtovat rakentaa luterilaista seurakuntaa. He ovat todella sitoutuneita.

Harri vihitään paimenvirkkaan neljän muun pappiskandidaatin kanssa Lahdessa 26. toukokuuta. Tämän jälkeen Huovisilla on tarkoitus muuttaa Lahteen heinäkuun alusta.

KUULE MEITÄ, LAUPIAS HERRA JUMALA!

Yhteinen esirukous

≡ JANNE KOSKELA

Minä kehoitan siis ennen kaikkea
anomaan, rukoilemaan, pitämään
esirukouksia ja kiittämään kaikkien
ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esi-
vallan puolesta, että saisimme viettää rauhal-
lista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuu-
dessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää
ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallem-
me, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastui-
sivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. (1.Tim
2:1-4)

Seurakunta ei kokoonnu messuun vain itse-
ään ja omaa rakentumistaan varten. Uskontun-
nustus muistuttaa meitä siitä, että Kristuksen
kirkolla on todistajan ja tunnustajan tehtävä
maailmassa myös kirkon ovien ulkopuolella.
Yhteinen esirukous muistuttaa meitä siitä, että
kirkolla on myös esirukoilijan tehtävä kaik-
kien maailman kristittyjen ja koko maailman
"yhteisten asioiden puolesta".

KIRKKO, ESIVALTA JA KÄRSIVÄT

Vanhastaan yhteinen esirukous rakentuu kol-
men aiheen ympärille. Seurakunta rukoilee
ensinnäkin oman perheen, koko maailmanlaa-
juisen ja omalla paikkakunnalla kokoontule-
van Kristuksen seurakunnan puolesta. Tämä
rukous kätkee sisäänsä pappien ja piispojen
elämän ja opetuksen, vastuunkantajat, seura-
kunnan rakentumisen totuudessa ja rakkau-
dessa sekä kirkon rakkaudenpalvelutyön ja
lähetystehtävän.

Toiseksi rukoillaan perheiden, yhteiskun-
nan ja esivallan puolesta, "että saisimme viet-
tää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa ju-
malisuudessa ja kunniallisuudessa", niin kuin
Paavali asian muotoilee. Käytännössä pyy-
dämme Jumalalta hieman laajentaen kaikkia
"jokapäiväisen leivän" asioita, kun rukoilem-
me ajallisten asioiden puolesta.

Kolmanneksi seurakunta kantaa esirukouk-
sessa Jumalan eteen kaikki sairaat, kärsivät,
nälkää näkevät, yksinäiset, masentuneet ja
vainotut. Yhdessä kärsivien kanssa kannam-
me heidän hätäänsä Jumalan Isänsä korvalle.
Olemmehan hänen lapsiaan, joka antaa aurin-
konsa nousta niin hyvälle kuin pahoille. Tässä
kohden kannetaan Jumalan eteen myös seu-
rakunnalle jätetyt esirukouspyynnöt. Vaikka
rukoilemme koko maailman puolesta, emme

tähyile vain kaukaisia rantoja. Meidän ei pidä
unohtaa lähellämme kärsiviä, oman seurakun-
tamme avuntarvitsijoita. Rukous ja rakkaus
kuuluvatkin yhteen. Kun rukoilemme yksi-
näisten puolesta, meidän on oltava valmiita
lähtemään yksinäisen ystäväksi. Kun rukoi-
lemme nälkää näkevien puolesta, meidän on
oltava valmiit avaamaan kukkaromme ja mur-
tamaan leivästämme heille.

"Kristillisellä kirkolla ei totisesti ole maan
päällä toista niin suurta voimakeinoja eikä niin
suurta tekoa kaikkea sitä vastaan, mitä se jou-
tuu kohtaamaan, kuin yhteinen rukous" (Lut-
her: Puhe hyvistä teoista).

RUKOUKSEN MERKITYKSESTÄ

Meidän on ajateltava näin: "Sinänsä minun
rukoukseni ei olisi yhtään mitään. Arvonsa se
saa siitä, että Jumala on käskennyt näin tehdä."
Mitä meillä sitten onkin rukoiltavaa, meidän
on aina astuttava Jumalan eteen tälle käskylle
kuuliaisina.

Toinen seikka, jonka pitäisi edellistäkin enem-
män opettaa ja innostaa meitä rukoilemaan, on
se, että Jumala on liittänyt käskyyn myös lu-
pauksen. Hän on luvannut, että me varmaakin
varmemmin saamme sen, mitä rukoilemme.

Hän sanoo psalmissa 50 näin: (Ps. 50:15) *Avuk-
sesi huuda minua hädän päivänä, niin minä
tahdon sinut pelastaa.* Kristus taas lausuu Mat-
teuksen evankeliumin 7. luvussa: (Matt. 7:7-8)
*Anokaa, niin teille annetaan... sillä jokainen
anova saa.* Tämän pitäisi totta totisesti herät-
tää ja sytyttää sydämemme niin, että käymme
rukoilemaan innokkaasti ja ilomielin. Hänen
sanansahan todistaa, että rukouksemme ovat
hänelle sangen otollisia ja että hän varmasti
kuulee ne ja suostuu niihin.

Tämän hän lupaa, jotta emme väheksyisi ru-
kouksiamme emmekä rukoilisi välinpitämät-
tömästi ja ilman luottamusta. Voit muistuttaa
häntä tästä ja sanoa: "Tässä minä nyt käänny
puoleesi, rakas Isä, ja rukoulen sinua. Omasta
mielijohteestani en sitä tee enkä oman ansioin
varassa, vaan nojaan sinun käskyysi ja pidän
kiinni lupauksestasi, joka ei voi jäädä täytty-
mättä eikä pettää minua."

(Martti Luther, Iso katekismus)

KAIN, ABEL JA JEESUS

≡ MARKUS PÖYRÄ

Kainin isä Adam oli maas-ta (hepr. *adama*) tullut, ja Kain itse oli *maan työ mies* (*oved adama*). Kain kulki isänsä jälkiä maan miehenä viljellen kirottua maata otsa hiessä. Hänen nimensä on johdettu sanasta *kānā*, jonka merkitys on ’hankkia omakseen’. Maan ja kaiken mitä se tuotti Kain oli kovalla työllä hankkinut omakseen.

Kainin nuorempi veli Abel ei ollut maan mies. Hän oli *lampaiden paimen* (kr. poimeen probatoon). Hänen nimensä merkitsi ’hyödytön’ tai ’turha’, sillä häneltä ei odotettu mitään, toisin kuin esikoiselta Kainilta.

Kun tuli aika kohdata pyhä Jumala, molemmat veljekset toivat uhrilahjansa Herralle. Kain nimensä mukaisesti halusi itse hankkia omakseen Jumalan suosion. Niinpä hän toi omien kättensä työstä, maan hedelmistä, uhrilahjan Herralle. Tämän Kain oli oppinut isältään Adamilta, joka oli syntyin langettuaan tehnyt itse itselleen viikunapuun lehdistä vaatteet.

Abel sen sijaan toi uhrilahjaksi laumansa esikoislampaat ja niiden rasvan. Tätä hän ei ollut oppinut Adamilta, vaan Jumalalta. Abel oli kuollut, että Jumalalle ei ollut kelvannut Adamin tekemät vaatteet puun lehdistä, vaan Jumala oli tappanut eläimen ja itse tehnyt nahasta vaatteet ihmisen häpeän peittämiseksi. Viaton veri oli siis vuotanut Adamin synnin tähden paratiisissa. Abel ymmärsi, että ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista. Siksi vain Abelin ja hänen verisen uhrinsa puoleen Jumala katsoi.

MAAN IHMINEN TAPPAA LAMMASTEN PAIMENEN

Kain raivostui, karkasi veljensä

kimppuun ja tappoi tämän. Sitten hän, maan mies, yritti itse peittää syntinsä piilottaen Abelin ruumiin maan sisään ja toivoen sen maan, jota hän oli käsillään viljellyt, kätkevän hänen rikoksensa. Mutta kirottua maa ei kyennyt peittämään Kainin syntiä. Abelin veri huusi Jumalalle maasta.

Kainin ja Abelin välikohtaus ker-too meille Kristuksesta. Uusi testamentti kuvaa ihmistä Kainin kaltaiseksi, joka yrittää pystyttää omaa vanhurskauttaan turvautuen omiin töihinsä (Room. 10:3). Jeesusta taas kuvataan Abelin kaltaiseksi. Hänkin on *lammasten paimen* (kr. poimeen toon probatoon, Hepr. 13:20), jota pidettiin hyödyttömänä - *ylenkatsottu... halveksittu, jota emme minäkään pitäneet* (Jes. 53:3). Näin siis Golgatalla toistui ensimmäisten ihmisten lasten tragedia. Maan tomun ihminen ja hänen syntinsä tappoi lammasten paimenen. Golgatalla lopuksi keihäs puhkaisi Jeesuksen kyljen, ja siitä pulppusi verta ja vettä. Tuskin on sattumaa, että sana keihäs on hepreaksi käännettynä ’Kain’. Kain puhkaisi Jeesuksen kyljen.

KAININ MERKKI

Jumala lausui Kainille tuomion tämän synnistä. Kain olisi kirottu ja karkotettaisiin pois viljelemiltään vainioilta. Kuultuaan rangaistuksen-sa hän katui: *Syyllisyyteni on suu-rempi, kuin että sen kantaa voisinkin... kuka ikinä minut kohtaa, tappaa minut*. Jumala kuitenkin vastasi katuvalle Kainille: *Ei, vaan kostettakoon seitsenkertaisesti sille, joka tappaa Kainin. Ja Herra pani Kainiin merkin, ettei kukaan, joka hänet kohtaa, tappaisi häntä*.

Kainin merkin ajatellaan usein olevan rangaistuksen merkki, mutta

tarkemmin katsottuna se päinvastoin on merkki armosta. Merkki annettiin suojelukseksi, ettei kukaan tappaisi häntä. Näin tuo merkki suojeli kuolemalta Adamin esikoisen aivan kuten Egyptissä pääsiäisyönä Israelin kotien ovien pihtipielissä ollut karritsan veren merkki suojeli Israelin esikoiset (2.Moos. 12: 13).

Vereen viittaava on myös Kainin merkki. Hepreaksi se on ’ot’, kolmikirjaiminen sana, joka alkaa heprean aakkosten ensimmäisestä kirjaimesta ja päättyy aakkosten viimeiseen kirjaimeseen. Tuo ensimmäinen kirjain on *alef*, joka on muinais-hepreassa ollut härän, uhrieläimen symboli. Viimeinen kirjain on *taw*, joka on muinaishepreassa ollut ristinmerkki. Näin Kainin merkin alku ja loppu viittasivat uhriin, Jeesuksen sovitustyöhön.

Tämä merkki, joka on mainittu Raamatun ensimmäisessä kirjassa, on selitetty Raamatun viimeisessä kirjassa, kun kirkastettu Jeesus paljastaa merkin salaisuuden Johannek-selle: *Älä pelkää. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet* (Ilm. 1:17-18).

Jumala laittoi siis Kainiin merkin, joka saarnasi tulevasta uhrista, joka olisi parempi uhri kuin Kainin maan hedelmät tai Abelin lampaat. Jeesus oli uhri, johon Jumala mielistyi. Hän tuli tekemään sen mitä kirottua maa ei kyennyt tekemään, peittämään kaiken synnin. Hänen verensä puhuu parempaa kuin Abelin veri. Se veri ei huuda kostoaa, vaan anteeksiantamusta jokaiselle Adamin jälkeläiselle.

MATKA MIEHUUTEEN

✍ KALLE VÄÄTÄINEN

Pietari-yhteisön seurakunnallisissa ilmoituksissa on parin vuoden ajan ilmoitettu miestenryhmästä, joka kokoontuu aamulla kello 06:00. Kysymys on Matka miehuuteen -ryhmästä. Sami Gråsten on mies tämän miestentoiminnan takana. Hänellä on vaimo ja neljä lasta ja hän työskentelee IT-alan yrityksessä. Gråstenin perhe käy säännöllisesti Pietari-yhteisön messussa.

MIEHUUS HUKASSA

– Minulla oli oma miehuus hukassa. Oma isäni ei nähnyt koskaan isäänsä eikä siten pystynyt antamaan minulle miehen mallia.

Miehuuden etsintä johti kirjojen ja internetin kautta amerikka-

laisen pastorin luoman aineiston ääreen. Aineisto vastasi juuri niihin kysymyksiin, joihin Sami etsi eniten vastausta. Asiasta innostuneena Sami ryhtyi kääntämään materiaalia suomeksi.

MIEHUUTTA ETSIMÄSSÄ

Materiaali koostuu kolmesta osasta. Ensimmäisen vuoden aineistossa tarkastellaan omaa miehuutta lapsuudenkodista lähtien ja luodaan määritelmä miehuelledelle. Toisena vuonna keskitytään miehen elämän kahteen peiliin: työhön ja kotiin. Kolmantena vuonna pohditaan elämän suurta seikkailua.

Kokoontumiset alkavat kuudelta aamupalalla, jonka jälkeen on puolen tunnin alustus ja ryhmäkeskustelu. Puoli kahdeksalta miehet pääsevät arkityön pariin. Syitä varhaiseen kokoontumisaikaan on kolme: yhteisen ajan löytyminen illalla on vaikeaa, toisaalta kokoontuminen ei saa tapahtua muun perheen kustannuksella ja Amerikassa paras palaute on tullut ryhmistä, jotka ovat kokoontuneet aamuisin ennen töiden alkua.

Ryhmä on kokoontunut kahtena vuonna. Mukana on ollut kaikenikäisiä miehiä tusinan verran.

– Monet nuoret miehet elävät yksin eivätkä he saa tukea elämänsä edelliseltä sukupolvelta. Valtava pääoma, joka vanhemmilla miehillä olisi annettavanaan, jää ilman yhteyttä käyttämättä, toteaa Sami.

MIEHUUDEN HENGELLINEN PERUSTA?

Sami kertoo miehuudesta seuraavaa:

– Miehuuden perusta on luomiskertomuksessa. Siinä Jumala antaa miehelle kolme erityistä vastuuta: 1. Jumalan tahdon, jota totella, 2. naisen, jota rakastaa sekä 3. työn, jota tehdä. Jeesus hyväksyi ja täytti nuo kolme vastuuta täydellisesti.

– Miehen asema ja vastuu eivät ole syntiinlankeemuksen seurausta vaan Jumalan luomistahto. Vääränlainen miehuus saa miehen lankeamaan perussyntiinsä, passiivisuuteen. Oikea miehuus kutsuu miehen vastustamaan passiivisuutta ja hyväksymään vastuunsa.

Oikea mies osallistuu lasten kasvattamiseen eikä jätä sitä vain naisen harteille. Oikea mies ottaa vastuun siitä, että kotityöt on tasaisesti jaettu. Oikea mies on perheen pappi ja hänellä on hengellinen vastuu perheestään. Oikea miehuus mahdollistaa naisen naisellisuuden parisuhteessa. Myös lapset hyötyvät miehuuden löytämisestä.

Jos miestentoiminta herättää kiinnostusta, Sami kehottaa puhumaan oman seurakunnan pastorin kanssa. Materiaalia saa tarvittaessa käyttöön.

SATU ERONEN: KODITTOMAN KUVAPÄIVÄKIRJA

ERKKI PITKÄRANTA

Satu Eronen on tullut tunnetuksi oivaltavien piirrosten ja aforismin luonteisten viiltävien tekstien laatijana. Uusi kirja on mukavasti tehty luonnoslehtiön kaltaiseksi kirjaksi. Kirja koostuu kahdeksastatoista osasta, joissa kussakin on kahdesta viiteen kuvaa teksteineen.

Kirjan kuvittelee lukevan sa nopeasti. Toisin käy. Kuvat ja tekstit eivät puhu samaa kieltä, ne keskustelevat keskenään ja laajentavat käsiteltävän ajatuksen alaa. Huomaan jääväni pohtimaan ja mietiskelemään sivullisen sanomaa. ”Pakkasin tavaraani, tyhjensin huoneeni ja saavuin kaupunkiin. Tulin tänne vieraaksi – jäädäkseni.” Kuvassa kadun varrella korkeita taloja, samanlaisia ikkunoita. Katutilan päässä on talo, joka sulkee tilan vai kääntyykö katu. Sivullinen lataa mieleen kaihoa, päättäväisyyttä ja kyselevää lopullisuutta.

”Itken vieraiden ihmisten hautajaisissa, vanhusten tai lasten läsnä ollessa, valokuvanäyttelyssä ja erityisen herkästi, kun lauletaan Jumalan Karitsa hymniä.” Tekijä ei vain erittele, analysoi ja esitä rationaalisia lausumia, vaan elää elämänsä kyyneliin asti, yhtä elämää, jossa ajalliset murheet ja Jumalan lahja ja lohdutus ovat yhtä tosia.

”Autoimmuunisairaus. Tehtävä, joka minulle tässä kirkossa on varattuna.” Vakava toteamus. Immuunijärjestelmä torjuu elimistöstä sen, mikä yrittää vahingoittaa sitä. Autoimmuunisairaudessa elimistö alkaa tuhota itseään. Kun kirjoittaja itkee Karitsan Hymniä laulaessaan ja polvistuu messussa ehtoolliselle, herää vakava kysymys, onko niin, että ”tämä kirkko” – elimistö on sairas ja autoimmuunisairaus onkin oikealla asialla?

Homohippaosion neljä sivua jatkaa edellä mainittua sairausteemaa. Ehkä? Mitä yhteiskunnallemme on tapahtunut, kun kristitty on sille vihollinen, kuin viemäriputken sisältö. Hänet työnnetään kaappiin.

Nuoren kristityn naisen elämää kirjoittaja kuvaa sosiologian piirtämän maailmankuvailun kautta osuvasti. Herkästi piirretty puulaatikko, jonka kannessa neliön muotoisia aukkoja ja melkein niihin aukkoihin sopivia palikoita, mutta ei kuitenkaan. Ovat sen verran pyöreitä, että jäävät ulos. Laadulliset seikat ratkaisevat. Kunpa olisi neliö?

”Tai pistäytyisit kylään ja jättäisit sen tekstiviestin laittamatta.” Olla empaattinen ja lähellä ihmistä, sitä

haluamme, mutta riittävän kaukaa, tekstiviestin etäisyydeltä, kokematta ihmisen tuoksua, hajua, elämänsä raihnaisuutta. Haluamme olla siististi lähellä avuntarvitsijaa, huomaan pohdiskelevani.

Lehtiön päättää utuisen kaunis, herkästi piirretty järven selkä, joka jatkuu valoisuuteen. Rannoilla ei ole mökkejä, ei asujaa, ei turistia, vain rantaruovikosta nouseva kallio ja toisella rannalla yksinäisiä puita. ”Tämä hiljaisuus tulee Jumalalta” Vaikka huuto on kova, kirjoittaja tuntee hiljaisuuden. Elämä on murtuneisuudessaankin Jumalan huomassa tai ehkä paremminkin niin, että Jumalan huomassa elämän murtuneisuus ja yhdeksän hyvän ja kymmenen kauniin lipuessa etäälle, elämä ei mene niiden mukana. Se on tässä, sillä se tulee Jumalalta.

Satu Eronen kynän jälki on varmaa ja herkkää. Viivan kauneus ja niiden synnyttämä varma muoto ihasuttaa esimerkiksi kuvassa ”Oli siis rukoiltava jokaisen puolesta.” Akvarellin hieno haltuunotto ehostaa ja kontrastoi kuvia tehokkaasti, tuo ilmaisuun lisän, jota ei lyijykynäviiva kykene ilmaisemaan, kuten sarjassa uskovaisten tuntomerkit. Tässä sarjassa kyynelten ja kaihon sijaan tai läpi tunkee lukijan mieleen hymy ja naurun helähdys.

Suosittelen kirjaa rohkeille, ja niille, jotka jaksavat ajatella.

Kirjan voi tilata Perussanomalta
www.perussanoma.fi

OM DOPET

SEBASTIAN GRÜNBAUM

I förra nummer av Pyhäkön Lamppu referades kort till att S:t Gabriels församling under våren 2012 ordnade en föreläsningsserie om kyrkans sju kännetecken. Andra föreläsningen i denna serie behandlade dopet.

Luther skriver: För det andra igenkänner man Guds folk eller det kristna heliga folket på dopets heliga sakrament, då det rätt enligt Guds Kristi ordning läres, tros och brukas. Ty detta är också ett offentligt tecken och en dyrbar relik, genom vilken Guds folk helgas. Det är ett heligt bad till ny födelse genom den helige Ande (Tit. 3:5), i vilket vi badas och blir avtvagna synder och död av den helige Ande som i Guds Lamms oskyldiga, heliga blod. Där du ser detta tecken måste du vara viss om att kyrkan eller det heliga, kristna folket måste finnas där.

Reformatorn skriver på många ställen att Gud döljer sina gåvor och egenskaper i det som verkar vara deras motsats. Denna tanke är inte något som Luther själv kommit på utan är i högsta grad en gudomlig sanning som också Skriften vittnar om.

Det står ju skrivet: Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft... Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötesten[*] och för hedningarna en dårskap. Men för de kallade, både judar och greker, predikar vi Kristus som Guds kraft och Guds vishet. Ty Guds dårskap är visare än människors, och Guds svaghet är starkare än människors. (1 Kor 1:18, 23-25).

På samma sätt är dopet också till det yttre något som är i högsta grad obetydligt, litet och svagt. Det ser ut som bara vanligt vatten och det verkar inte finnas något speciellt med det. Men fastän det ser ut som ingenting är det ändå den mest dyrbara

gåvan som vi har fått. Dopet räddar oss från den eviga domen och innehåller och skänker oss hela Jesu försoningsverk från början till slut.

Detta är också orsaken till varför Herren befälde sina apostlar att gå ut och döpa och förkunna evangelium. Men nu kanske någon frågar; är det inte Gud som räddar? Varför talar ni om dopet som om det skulle rädda? Dopet kan bra jämföras med kopparormen som fanns i öknen (4 Mose 21). De israeliterna som hade blivit ormbitna blev räddade från en säker död genom att se på ormen. Men varför dog då vissa som hade blivit ormbitna? Var det på grund av att de hade lite tro på Guds makt, eller på grund av att de var sämre än de andra? Nej, orsaken var att de föraktade det medel som Gud hade gett dem för att bli frälsta. Vi skall därför inte heller förakta det yttre och oanstötliga utan istället uppskatta det och värdesätta det mera än något annat just därför att Gud har gett det åt oss som ett yttre medel varigenom vi blir frälsta.

Dopet är något som bär genom hela livet.

Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet...Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus.

Synden skall därför inte härska i er dödliga kropp, så att ni lyder dess begär. Ställ inte era lemmar i syndens tjänst, som vapen åt orättfärdigheten, utan ställ er själva i Guds tjänst. Ni som var döda men nu lever, ställ era lemmar i Guds tjänst som vapen åt rättfärdigheten. Synden skall inte vara herre över er, ty ni står inte under lagen utan under nåden. (Rom. 6:4,11-14)

Dopet är en engångshandling, vi blir döpta bara en gång. Men samtidigt är det också något vi får som håller genom hela livet. I dopet får vi Kristus som frälser och alla de gåvor som finns i Honom, också den saliggörande tron.

När vi får Kristus i dopet så är det samtidigt början på vårt nya liv i honom. Vi är inte själva kraftkällan för vårt kristna liv, utan Jesus är det. I katekesen står det därför också att dop i vatten "betyder, att den gamla människan i oss skall dränkas genom daglig ånger och bättring och dödas tillsammans med alla synder och onda begärelser, och att sedan en ny människa dagligen skall uppstå och leva i rättfärdighet och helighet inför Gud för evigt."

EN INTERVJU MED BISKOP ROLAND

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Biskop Roland Gustafsson besökte Åbo den 4-6 maj. Före besöket passade också biskopen på att delta i Konsistoriet den 4 maj i Helsingfors.

Hej vem är du och varifrån du?

Jag har mina rötter i sydvästra Småland, platsen är Markaryd – på gränsen till Skåne och Halland. Jag är född och uppvuxen i en kristen familj i Evangelisk Luthersk Mission – Bibeltrogna Vänners (ELM-BV) sammanhang.

Kan du berätta lite om din väg till biskop?

Vägen går via Norge. Jag fick min teologiska utbildning under åren 1974-79. Först en ett-årig bibelskola och sedan en fyra-årig missionsutbildning i Oslo. 1975 gifte jag mig med Ingrid och vi bodde i Norge flera år. Vi studerade också ett år tillsammans. Sedan kallades vi till missionstjänst i Kenya 1980-1991 som missionärer för ELM-BV. Jag arbetade huvudsakligen med teologisk undervisning. Under tiden i Kenya lärde jag känna flera missionärer, bland annat från SLEF och SLEY. När vi återvände från Kenya blev jag kallad till administrativa uppgifter inom ELM-BV som missionssekreterare och missionsdirektor under åren 1991-2010. Hösten 2009 kom kallelsen som biskopkandidat till Missionsprovinsen, då sade jag varken ja eller nej – men ställde mig till förfogande. I slutet av 2009 blev jag kallad till missionsbiskop, prästvigdes i januari 2010 och installerades som biskop i mars 2010.

Hur du upplevt tiden som biskop?

Det innebar en viss turbulens att gå från en 30-årig tjänst inom en och samma organisation till ett annat sammanhang och medförde en hel del svåra och tunga utmaningar. Jag får säga, med tacksamhet, att jag fått

gå i en tydlig yttre kallelse, även om den inre kanske inte varit lika påtaglig. Det är en förmån att få verka i en tjänst av förut beredda gärningar, dessa drygt två år sedan jag installerades som biskop. Det har varit på många sätt inspirerande och lärorikt, många goda och trofasta kolleger har hjälpt mig på vägen. Jag hade växt upp med Missionsprovinsens arbete sedan 2003 och följt med som understödjare, men nu fått gå in i arbetet på ett konkret sätt.

Berätta lite om de utaningar som finns i ditt arbete?

Missionsprovinsen är rätt liten i Sverige och kritiseras från både väckelserörelser och Svenska kyrkan. Samtidigt finns det en klar kärngrupp som tar ansvar och ageerar. Jag skulle gärna vilja tala om dem, som inte förnekar Herrens namn utan skapar ett alternativ i

svensk-finskt kyrkoliv. I detta sammanhang har kontakten till Finland varit väldigt värdefull, men också andra internationella kontakter. Till dessa hör bl a Tyskland, USA, och Kenya. De lokala sammanhangen är små men de kontakter vi har utomlands är breda och uppmuntrande. Att få stå i en världsvid gemenskap känns tryggt och hoppningivande.

Har du en kort hälsning till vännerna i Finland?

Vid sammanträdet med Konsistoriet i Finland framförde jag en hälsning från Rom. 1:5: *Genom honom har vi fått nåd och apostlaämbete för att bland alla hednafolk föra människor till trons lydnad för hans namns skull.* Det förmånliga och maktpåliggande uppdraget kvarstår – för oss i Sverige och i Finland. Gud hjälpe oss att förvalta det på ett gott sätt!

TOIMIVATKO TEILLÄ ARMOLAHJAT?

✍️ PETRI HILTUNEN

– Vaikuttavatko Luther-säätiön seurakunnissa mitkään armolahjat?

Näin kyselee yksi karismaattisuuteen mieltynyt tuttavani. Tuo pieni sana ”mitkään” paljastaa, ettei hänellä ole suuria odotuksia sen suhteen, että armolahjoja voisi esiintyä Luther-säätiössä. Hänen mielestään se on enemmänkin kuivakiskoinen, oikeaoppisuutta tavoitteleva kirjanoppineiden lahkko.

– Kyllä meillä vaikuttaa armolahjojen koko täyteys (1. Kor. 1:7), vastaan kysymykseen. – Suhtaudumme armolahjoihin hyvin myönteisesti, niin kuin Paavali.

– No, vaikuttaako teillä esimerkiksi parantamisen armolahja, utelee tuttavani.

– Toki, voisin kertoa kymmeniä kertomuksia siitä, miten ihmiset ovat parantuneet, kun seurakunta on rukoillut heidän puolestaan.

– Entäs toimiiko Luther-säätiössä profetoimisen armolahja?

– Kyllä meillä sananjulistajat saavat jatkuvasti Jumalan Pyhältä Hengeltä sanoman välitettäväksi seurakunnalle. Tällä tavoin saarnaajamme ”rakentaa, kehottaa ja lohduttaa” seurakuntaa. Sehän on profetoimisen sisältö (1. Kor. 14:3).

– Jahas, mutta ei teillä kukaan taida puhua kielillä jumalanpalveluksessa?

– Ei, eikä Paavalikaan siihen kehottanut. Kielillääpuhuminenhan on tarkoitettu yksityiseen hartauselämään (1. Kor. 14:4). Paljon tärkeämpää on julistaa sillä tavoin, että syntiset tekevät parannuksen (1. Kor. 14:24-25).

– Mitä Raamattu sitten opettaa armolahjoista?

Armolahjoja on monenlaisia (1. Kor. 12:4). Raamattu mainitsee niitä lähes 30, ja käytännössä niitä taitaa olla enemmänkin. On siksi aivan harhaanjohtavaa kiinnittää huomio vain ns. ihmelahjoihin (kielillääpuhuminen, profetoiminen, sairauden parantaminen). Ne eivät ole asian ydin vaan se, että Pyhä Henki saa tehdä pelastavaa työtään seurakunnassa ja sen kautta maailmassa.

Paavali käyttää armolahjoista puhuessaan kuvaa ruumiista: *...juuri ne ruumiinosat, jotka meidän mielestämme ovat muita heikompia, ovat välttämättömiä* (1. Kor. 12:22). Tällaisia ”heikkoja” armolahjoja ovat vaikkapa ”omastaan antaminen”, ”palveleminen”, ”rohkaiseminen”, ”köyhien auttaminen”, ”vieraanvaraisuus” (Room. 12:7-13). Nämä eivät ole näkyviä ja hienoja armolahjoja, mutta ilman niitä ei seurakunta toimisi. Ruumis nääntyisi.

Voikin sanoa, että kaikki seurakunnan toiminta tapahtuu armolahjojen pohjalta. Koko seurakunta toimii niiden varassa. Kukin kastettu uskova on saanut oman armolahjansa, sen, jonka Kristus on nähnyt hyväksi antaa (Ef. 4:7). Armolahjatonta seurakuntalaista ei siis voi olla olemassa!

Armolahjat eivät kuitenkaan ole koskaan ”omia” tai yksityiseen käyttöön tarkoitettuja (paitsi kielillääpuhuminen). Ne ovat seurakunnalle annettuja lahjoja, joita Pyhä Henki käyttää. Kukaan ei siksi voi asettua tois-

”Kukin kastettu uskova on saanut oman armolahjansa, sen, jonka Kristus on nähnyt hyväksi antaa.

ten yläpuolelle armolahjojensa määrän tai laadun perusteella. Armolahjoja käytetään armottomasti, jos ne eivät aina ole lähimmäisen rakkauden ja evankeliumin palveluksessa.

Jumala ei myöskään ole epäjärjestyksen vaan järjestyksen Jumala (1. Kor. 14:33). Siksi hän on antanut kirkolleen apostolin, profeetan, evankeliumin julistajan, paimenen ja opettajan armolahjoja.

Näiden paimenlahjojen avulla Pyhä Henki *varustaa kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen* (Ef. 4:12). Kunkin saaman armolahjan avulla jokainen seurakuntalainen toimii oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa (Ef. 4:16).

Voimme siksi hyvällä syyllä sanoa, että Luther-säätiön seurakunnat ovat karismaattisia, Pyhän Hengen työhön ja armolahjojen toimintaan perustuvia seurakuntia.

Saamme pyytää seurakunnillemme parhaita armolahjoja, joiden avulla voimme rakastaa ja rakentaa. Ei ole mitään syytä epäillä, etteikö Pyhä Henki anna armolahjojen koko täyteyttä odottaessamme Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä (1. Kor. 1:7).

Suluissa oleva numero on yhteisön tilikannatus-
sen viite. Viitenumeroa käyttämällä kannatus oh-
jautuu oikean yhteisön hyväksi. Viestiä ei tarvi-
ta. Tilinumero on FI59 1023 3000 2354 52.

Heinola (4077)

Taavilankatu 3.
10.6. Messu klo 16.00. HUOM! AIKA!
8.7. Messu klo 14.00

Helsinki: Markus-yhteisö (1999)

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.

Helsinki: St. Barnabas (8060)

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö (3366)

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.
Klo 16: 24.6., 8.7., 15.7., 22.7., 29.7., 5.8.
Juhannusjuhla 23.6. klo 14 Rauhalassa, mes-
su klo 18 (Ylimmäisentie 541, Renko)

Iisalmi (2008)

Sunnuntaisin, Satamakatu 5, klo 16.
10.6., 24.6., 8.7., 22.7., 5.8., 19.8., 2.9.

Imatra: Joosua-yhteisö (8400)

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
10.6., 8.7., 22.7., 12.8., 26.8.

Jakobstad: S:t Jakobs församling (2888)

På söndagar kl 18, Skutnäsgratan 2.
3.6., 17.6., 1.7., 15.7., 29.7., 5.8., 26.8.

Joensuu: Nehemia-yhteisö (7799)

Sunnuntaisin, Kauppakatu 44.
klo 17: 3.6., 10.6., 17.6., 1.7., 8.7., 15.7., 29.7., 2.9.
klo 11: 12.8., 19.8., 26.8.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö (9001)

Joka toinen sunnuntai klo 17, Ilmarisenkatu 18.
3.6., 29.7., 12.8., 26.8., 9.9. Ei messua 10.6.-22.7.

Kajaani: Filippus-yhteisö (3777)

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.
HUOM! Messua ei ole 15.7.
HUOM! 29.7. klo 17.

Kitee (6020)

Maanantaisin klo 18, Valamontie 4.
18.6., 16.7.
Sunnuntaisin klo 15, Valamontie 4.
19.8.

Kokkola: Andreas-yhteisö (8811)

Joka sunnuntai klo 11, Asentajantie 13. 2. krs.
Ei messua 24.6.

Kouvola: Paulus-yhteisö (1517)

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.
Ei messua 24.6.

Kuopio: Pietari-yhteisö (5775)

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.
Ei messua 24.6.

Lahti: Samuel-yhteisö (5050)

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
3.6., 17.6., 1.7.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Joka sunnuntai klo 12 Laesaaren siu-
nauskappeli, Salontie 24.

Lappeenranta: Joona-yhteisö (5335)

Sunnuntaisin, Raastuvankatu 16.
klo 18: 10.6., 8.7., 22.7., 12.8., 26.8., 2.9.
klo 15: 17.6.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö (1232)

Messu joka sunnuntai klo 10.00 Rouhialankatu 2.
15.7. Messu klo 17.00
5.8. EI MESSUA

Nurmes: (5380)

Raamattuluennot kirkon tuntomerkeis-
tä, pe klo 18 Teollisuustie 11.
15.6.

Oulu: Timoteus-yhteisö (6363)

Joka sunnuntai klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18.
Juhannusseurat paraatissaareissa 23.6.
klo 14. os. Pöyryntie 21, Muhos

Pori: Sakkeus-yhteisö (2299)

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.
29.7. Seurat klo 14 Osmo ja Seija Kerol-
la, Vehkakorventie 621, Kiikka.
Kaumi, Korpinen ja Sumiala.

Pyhäkoski, Merijärvi (5115)

Sunnuntaisin klo 15.30, Pyhäkos-
ken rukoushuone, Reetinmutka.
3.6., 17.6., 8.7., 22.7., 5.8., 19.8., 2.9.

Rauma: Pyhän Marian seurakunta

Joka sunnuntai klo 10, Kulttuurita-
lo Poselli, Nortamonkatu 12

Rovaniemi (8688)

Sunnuntaisin, Ruokasenkatu 3.
klo 10: 3.6., 10.6., 24.6., 29.7., 5.8., 12.8., 19.8., 26.8., 2.9.
klo 17: 1.7., 15.7.

Savonlinna

26.6. Raamattutunti klo 18.00, Talvi-
salon koulu, Muurarinkatu 4
28.8. Messu (paikka ilmoitetaan myöhemmin)

Seinäjäki: Luukas-yhteisö (4488)

Joka sunnuntai klo 11, myös ke-
sän ajan. Kauppaneliö 13 as 3.

Sodankylä: Lapin lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 15.30, Hampputörmäntie 24.
3.6., 10.6., 24.6., 29.7., 12.8., 19.8., 26.8., 2.9.
Maanantaisin klo 16: 2.7., 16.7.

Tampere: Johannes-yhteisö (5995)

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5.
Rippikoulun konfirmaatiomessu 17.6. klo 11.

Vaasa (1902)

Sunnuntaisin klo 17, Kirjastonkatu 5.
3.6., 17.6., 8.7., 29.7., 12.8., 26.8.

Åbo: S:t Gabriels församling (5500)

På söndagar klo 11, Universitetsgatan 29 a.
3.6., 17.6., 24.6., 12.8., 26.8.

Kirsti Kiviranta 70 vuotta 28.5.2012

Merkkipäivämuistamiset Simo Kivirannan paimenrahastoon
saaja: Suomen Luther-säätiö
tili: FI59 1023 3000 2354 52
viite: 2626

JÄLJELLE JÄI VAIN KRISTUS

📷 SAMI LIUKKONEN

Mikkeliläinen Petri Rantanen on hieman alle 50-vuotias luterilainen mies. Alun perin Kiukaisista kotoisin oleva Petri on ehtinyt jo savolaistua asuttuaan Mikkelissä viimeiset 22 vuotta. Seurakuntayhteys on löytynyt paikallisesta Tiitus-seurakunnasta, jonka hallituksessa Petri myös toimii.

TIE TIITUKSEEN

– Vaikka kävin aiemmin lähes säännöllisesti monenlaisissa jumalanpalveluksissa, ihmettelin miksi tulin ravituksi niin harvoin. Tiitus-seurakunnassa olen sittemmin saanut virvoittua Jumalan Sanan saarnasta viikoittain. Täällä on hienoa saada omistaa varma syntien anteeksiantamus kun sana ja sakramentit jaetaan ja toimitetaan Jumalan tahdon mukaisesti, Petri toteaa.

Tie ei ole kuitenkaan ollut helppo. Petri sairastaa silmänpohjarappeumatautia ja on sen tähden joutunut työtömäksi. Avioliitossaan hän on tullut jätetyksi.

– Kun sairaus eteni ja avioliitto kariutui, minulle ei jäänyt kuin Kristus. Istuin puoli vuotta Kristuksen teohoidossa Tiituksen messuissa, ennen kuin pystyin kunolla ottamaan kontaktia muihin seurakuntalaisiin, Petri kertoo tunnelmiaan muutaman vuoden takaa.

– Mietin, että mitä minä olin tehnyt väärin elämässäni, kun olen tässä tilanteessa. Omatunto ja paholainen kyllä osasivat syyttää. Siihen tilanteeseen Kristuksen ehdoton anteeksiantamus hoiti haavoja sanoinkuvamattoman ihanasti. Ennen kaikkea ehtoollinen oli järeisyttävä kokemus. Siinä kohtasin Kristuksen kaikkein läheisimmin.

Kaikkien menetysten keskellä Petri sai kokea, että Kristus tuli vain antamaan.

– Jeesus antoi kaiken. Hän antoi paikan, jossa Hänet voidaan kohdata. Hän antoi minulle oman pastorin ja kaiken lisäksi lukuisan määrän ystäviä; kristiveljiä ja -sisaria, toteaa Petri.

HOIDETTUNA HOITAMAAN

– Minä tulin syvästi haavoitettuna sellaisen Vapahtajan luokse, jota oli haavoitettu paljon syvemmin. Siksi Hän pystyi minuakin auttamaan.

Petrin ”uusioperheeksi” ja kodiksi tuli seurakunta. Kodissa autetaan muita perheenjäseniä ja tätä Petrikin on saanut nyt kokea ja toteuttaa Tiituksessa.

Kun hän oli saanut tulla hyvin hoidetuksi messuissa, koki hän olevansa valmis hoitamaan muita.

– Kristus nosti ja minä halusin nyt olla omalla paikallani nostamassa. Hän auttoi ja minä sain nyt olla auttamassa muita, Petri kuvaa.

HYVÄN PAIMENEN SYLISSÄ

Petri Rantanen tunnetaan Tiituksessa positiivisena ja vastaanottavaisena ihmisenä. Mistä tämä positiivisuus nousee? Jos mies on kokenut noin kovia elämässään, kuinka on mahdollista, että persoonasta huokuu kuitenkin ilo ja positiivisuus?

Petri miettii hetken ja vastaa:

– En tiedä. Varmasti siihen vaikuttaa hyvä lapsuus, kristityt vanhemmat, Länsi-Suomen luterilainen kristillisuus ja moni muu asia. Mutta uskon, että ennen kaikkea se, että vastoinkäymisten myötä minulle on jäänyt oikeastaan vain Kristus. Jos en olisi kokenut kaikkia vastoinkäymisiäni, en varmaankaan tietäisi Kristuksesta näin ihania asioita. Tai en niitä huomaisi.

Tulevaisuudestaan Petri sanoo:

– Minä haluan ahnaasti omistaa Kristuksen aarteet. Minä vain istun suuren aarrearkun äärellä. Istun ja ihmettelen mitä kaikkia aarteita Jeesuksella on varattu minuakin varten. Haluan olla ikuisena oppipoikana. Haavoitettuna mutta sidottuna, Hyvän Paimenen sylissä. Siinä on paras paikka.

Lopuksi kysyn, mitä Petri haluaisi vielä sanoa Pyhän Lampun lukijoille.

– En voi sanoa, että Jumala on parantanut minut. En voi sanoa, että Hän on antanut minulle töitä tai muuta vastaavaa. Mutta voin sanoa, että Hän on antanut minulle vielä jotain suurempaa. Hän on antanut minulle kaikki Taivaan aarteet ja vieläpä seurakuntaperheen. Tervetuloa tähän osallisuuteen!